

Publicerad 2021-04-16 21:29 av frun

Bild på ett joggingpass har tysta tecken

Jag joggade i snabb takt

Det var ensamt och öde

inte en själ bara mitt pustande

frustande som Max Dürers musa

en häst utan V75.

Vem satsar på mig?

Jag kommer i högform inför hösten,

går ner några kilon och skriver

med fri form och bevingade ord

om att jag lever, men smitaren syns inte.

Valborgsmannen lever kanske inte längre.

Eller gör han det? undrar den sargade

utan att det syns utanpå och hon springer,

hon springer ändå.

Men allt tycks öde vid sjön

och man kan höra mina steg

medan jag tänker att jag ska ta tiden

på 8 km och pulsen.

Jag ser mig om efter tysta tecken...

bara för att vara försiktig, då våra skogar

lurar med faror och människan är farligast.

Vågar jag springa här? Det tål att tänka på.

En kvist eller är det ett grenverk?

Ett inbrott och en taxi.

Det kan vara en sak och anspela på en sak.

Vi synes i flera skogar vid vägskäl, tyckte kvisten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren frun med Poeter.se id #54684 innehar upphovsrätten